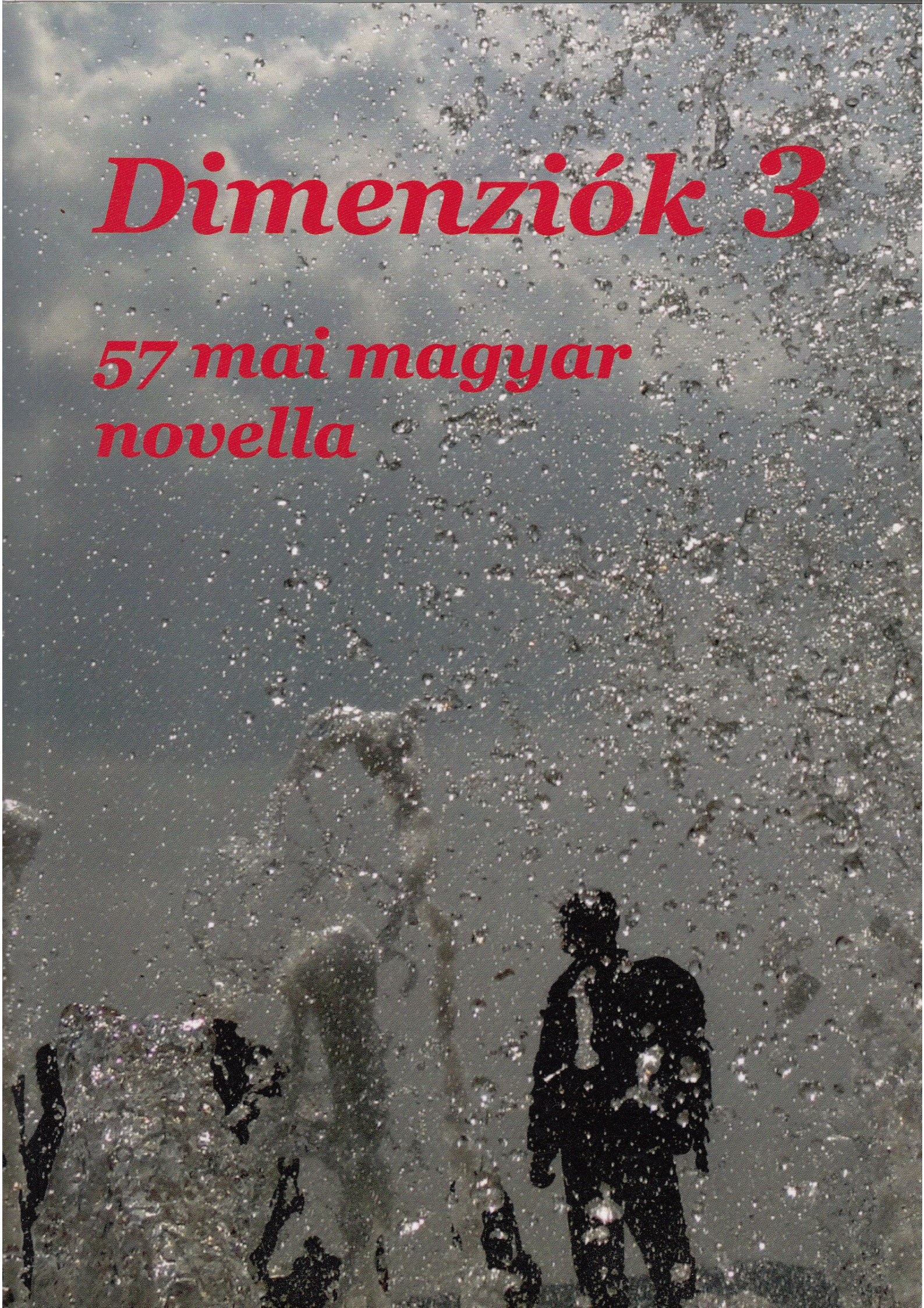

Dimenziók 3

*57 mai magyar
novella*

55 szerző 57 művét tartalmazza a kötet.
A képzelet számos dimenziója nyílik meg ezekben az írásokban, amelyek emberi sorsokat, érzéseket, gondolatokat közvetítenek.
De ahogy Kosztolányi mondja: „A könyvben nem az érték, ami le van írva, hanem amit kiolvasunk belőle. Minden szó arra való, hogy megindítson bennünk egy folyamatot, s mi ezt hitelesítsük.”
Keressük, és akkor megtaláljuk a novellákban a számunkra fontos, hiteles értékeket.

***Az Aposztróf Kiadó és a Corvin Művelődési Ház
2012. évi novellapályázatának legjobb művei***

2400,- Ft

9 786155 056345

Aposztróf Kiadó

Az Aposztróf Kiadó és a Corvin Művelődési Ház
2012-es novellapályázatának legjobb novellái

Borítófotó: © Orbók Ildikó, 2011

ISBN 978-615-5056-34-5

Kiadja: © Aposztróf Kiadó, 2012

Felelős kiadó: Nagy Milada, Heteyi László

www.aposztrof.hu

1161 Budapest, Rákóczi út 36.

Nyomdai kivitelezés: Monobit Nyomdaipari Kft.

www.monobit.hu

Dimenziók 3

57 mai magyar novella

Aposztróf

Tölgyesi Norbert

Szuri

Történt ezen a reggelen, hogy Tabuller Ede irodista – annak idején ezzel a névvel többen is sikeres belgyógyászti karriert jósoltak neki – már eleve úgy érkezett a metróhoz, hogy feldühödött kissé. Pontosabban feldühítették, vagyis feldühödött. Valahogy minden és mindenki az útjába került. A kulcs kicsúszott a kézből, az öregasszonyok ráérősen és bölcsen léptek be pont elé. Egy kapualjból kilépő pár arcán egyszerű gúny köszönt méltóságos jó reggelt. Nem volt késésben, de nem értette, hogy az emberek miért ilyen statikusak, miért nem őt segítik, miért nem értik, hogy egy kis előzékenység jár neki? A kocsmá előtt a nyugodtan pöfékelő busafejű-atlétás-pókhasú nem sietett, miközben elegáns autót támasztott. Tabuller odalépett volna nyers erővel, de ennek szűkében volt, így nem tette. Mellesleg több hasonló busafejű-atlétás-pókhasú is állt még ott egyéb irányokba bámulva, a nagy dobások előtti várakozások egy reggelén. Az ilyen egyhasúak aztán szerették méregetni az elhaladó hamvas lányokat, akik minden tulajdonukat egy jól kiválasztott ruhába téve készülődtek a tükör előtt, izgatottan várva, hogy megmutathassák magukat ennek a világnak.

A metró hely nem volt, ahogy levegő sem és üdeség sem. Helyettük sok kis közöny, ránc és duzzadt szemtáska, mindenfelé holtfáradt inak és többszörösen elszívott levegő. A gyomrok mélyén feketekávé és lassan oldódó pirulák heverték. Tabuller minduntalan igazgatta inggallérját, közben az újságját sem tudta elolvasni, mert kapaszkodnia kellett. Business dress code-ban volt, így hát a hátán csordogáló izzadság is abban volt.

Az irodaépületbe lépve tükörsima padló várta az egymáshoz hasonló dolgozók, a mindenféle kártyák birtokosainak megváltó lépteit. Az arcukon ott ragyogott valami nagy, közös titok, és mindegyik ezzel a tudással szivárgott el az épület különböző, reményekkel telt zugai felé, szervezett hangyák módjára.

Így tett Tabuller is, a délelőtt pedig egy légkondicionált irodában találta egy ovális tárgyalóasztalnál ülve. Arcán az évek alatt kidolgozott és jól

bevált finom kifejezés ült: magabiztosságot, tudást, és már-már úri származást tükröző unalom, valamint rejtélyes gőg egyfajta ritkán megszólaló keveréke. Tabuller valódi figyelmét a megbeszélést indító bevezető előadás helyett – mint később megtudta, válságmegbeszélésre ültek össze induló válságstábként – a szemközt ülő, csinosnak mondható kolléganő kötötte le.

Szerette a nő magabiztosságát, a férfiak közti boldogulását, a feszes fenekét tartalmazó szoknyáját, a sima, könnyed alakját, a bizonyítási vágyát és a csavaros eszét. Vonzotta a tekintetét a mozdulataiba finoman belekódolt lappangó erotika; a képzeletet éppen csak fantáziába billentő nyitottság az ingén. Tabuller olykor egy alig észrevehető, önkéntelen mosolyt engedett átsuhanni az arcán, mely a külső szemlélőnek egyszerűen egy mások által csak később felismert összefüggésnek a felfedezése is lehetett az előadás kapcsán. Megpróbált úgy ülni, hogy a fény kedvezően essen az arcára, ugyanis megfigyelte otthon, hogy ha az egy bizonyos szögben éri, akkor egészen elfogadhatóan fest. Ilyenkor aztán jó kedvre derült, a szíve pedig több csepp magabiztosságot kezdett a vérrel együtt az erekbe pumpálni, és ezzel együtt járulékos dühe is párologni kezdett, de elmondható, hogy kedvezőbb volt a benső önképe, mint a valóság.

Eljött a dél. Azzal pedig a jóságos ebéd, amikor nem érhetette irodai baj és nehézség az embert, de közben azért a folytatás kelletlen súlya folyton ott ült a vállakon. Kókuszos raguleves volt, utána natúr csirkemell párolt brokkolival. Tabuller evés közben is figyelt a beeső fény szögére, a helyet is eszerint választotta ki az ebédlőben, ahol a sok forrásból érkező beszéd és az evőeszközök koccanásának hangja keveredett el egymással.

A délutáni munkaidő megjósolhatóan csordogált el az épület falai közt, kiszámítható számítógépek és rendezett papírlapok mentén, az egy délutánt öregedő sejtek membránjain át. Dolga végeztével Tabuller egy vidám kártyacsipogással lépett ki az utcára, ahol el is ragadta a tömeg monoton lendülete.

Jöttek a metrókocsik, megállók és aluljárók engedelmes kutyasorban, bennük izgága és pislákoló emberek. Tabuller szerette a munka utáni utazás lassanként könnyülő hangulatát, ilyenkor kicsit kifutva szemlélte maga körül a világot. Bement a házak oldalában húzódó boltokba bármészakodni, vett különféle kacatokat, melyek boldoggá tették ideig-óráig, de folyton keresett valamit, amit még nem lelt meg. Valami kielégíthetet-

lennek tűnő fogalom lapult valahol mélyen benne, aminek még csak a természetét sem ismerte igazán, és melynek mentén megroppant körülötte minden kicsit is felépített.

Egy szorosán a házak közé ékelt parányi parkba keveredett, ahol leült egy felpattogzott festésű padra megpihenni. Bágyadtan ült az ereszkedő nap innen-onnan visszaverődő gyenge fényében, és elegáns cipőit vizsgálta, melyekben ott sajogtak alaposan megjáratos lábai. Valaki oda lépett hozzá, de mire felkapta a fejét, csak egy apró szúrás érzett a derekánál. Odakapott, miközben a távolodó alak után nézett, aki egy szakadozott, mocskos ballonkabátot viselt. Nyáron. Utána akart menni, de a kezdetben parányi szúrás erejét lassan mélyülőnek érezte. Piszkálta az inge alatt a helyet, odanyomta az ujját, miközben a sötét alak eltűnt az ódon utcák között. Tabuller arra gondolt, hogy egy kórházba kellene mennie, de aztán nyugalmat erőltetett magára, és hazafelé vette az irányt.

A metrókocsiban minden és mindenki olyan messzinek és részletek nélkülinek látszott, minden csak úgy körülbelül volt körülötte, a délutáni kellemes érzés pedig tovatűnt, és valami meg nem fordíthatótól való félelem került a helyére. A nadrágján a padról odaragadt festékpattogzások emlékeztették arra, hogy megtörtént, ami megtörtént.

A lakásába érve levetkőzött, és megvizsgálta magát, de persze azon kívül, hogy a nevének komoly reklámértéke lehetett volna egy urológiai magánpraxisban, nem volt különösebb köze az orvosláshoz. A tűszúrás helye – mivel az lehetett – csak egy apró piros pont volt, amely valamelyest és indokolatlanul megnyugtatta Tabullert. Úgy érezte, hogy a fájdalom is alábbhagyott. Megfürdött, bevett egy fájdalomcsillapítót, de az ágyba feküdvé még sokáig hánykolódott. Kétségek merültek fel, majd hagytak benne alább, elhessegette a kellemetlen érzéseit, megnyugtatta magát, majd jött megint a lappangó bizonytalanság. A szokásosnál eggyel nagyobb méretezésű kalapács kellett végül a szemhéjai ledöngöléséhez hajnaltájt.

Másnap bement dolgozni, de ezúttal nyugtalanul ült a közömbös festésű tárgyalóteremben. A derekán kicsit nagyobb foltta váló helyet tapogatta egész idő alatt, délutánra pedig már egy kis dudort is érzett a szúrás helyén. A kórházakra és az orvosokra szinte sohasem fanyalodott, rettegett tőlük, az évek alatt felgyűlt és kezeletlenül hagyott panaszát és betegségét pedig szégyellte; az üzemorvosi vizsgálatot is különböző trükkökkel, kapcsolataival és hamisításokkal játszotta ki.

Ezúttal egyenesen hazament munka után. A külvilág teljesen elmaradt mellőle az úton, magába fordulva utazott, ha megszólították, csak odamorgott valamit, és fel sem emelte a tekintetét. Amikor otthon levette az ingét, elhűlve tapasztalta, hogy a helyzet rosszabbodott: egy gennyes kitüremkedés alakult ki a derekán. Fertőzés lehetett. Összerezzen a gondolattól, hogy talán ki sem engednék a kórházból.

Álmatlan éjszaka várt Tabullerre. Ha ott lett volna a ballonkabátos mellette, akkor valószínűleg megöli, de persze csak lassan. Felbontott egy üveg erős szeszt és tisztességgel lerészegedett. Fogott egy szikét és bevágott a kitüremkedő gócba, de egyes pontokon az kemény volt, mint egy sajt, máshol pedig sárgás lé buggyant ki belőle. Ez volt estére az utolsó emléke.

Másnap csak délutánra ért be a munkahelyére. Mivel már az oldalára is áterjedt a kór, ezért körbefáslizta magát az öltözéke alatt. Az úton, majd a munkahelyi megbeszélésen is igyekezett mindig úgy fordulni, hogy ne legyen feltűnő a már rendellenesen púposodó oldala. Az irodai találkozások kissé kellemetlenné, de még kezelhetővé váltak így. A tárgyalóterem széles ablakait a megbeszélések közti szünetekben ő maga nyitogatta, mert valami enyhe, de folytonos rothadás szag terjengett a helyiségben, ami nyilván belőle jött. A kollégák még így is panaszkodtak, de nem tudták, hogy honnan jön, mert az a fajta volt, amely előbb csak alattomosan betölti a teret, aztán kezdi nyomatékosítani általános jelenlétét. Tabuller maga is értetlenül találgatta a szag forrását a többiekkel együtt, és személyesen ellenőrizte többször is a szemetest. Panaszkodott a takarítószemélyzetre, majd a cég egyéb irányú hanyagságait is óvatosan a beszélgetésbe terelte, amire a kollégák jól kiszámíthatóan vevők is voltak, így más irányt kezdett felvenni az okoskodás, hiszen a jelenlévőkön kívüli felelős kezdett körvonalazódni. Ez azért egyfajta megnyugvással töltött el mindenkit a teremben, csak a háttérszag volt még valahogy mindig jelen.

Tabullernek egyre rémesebb napjai következtek, egyre nehezebben tudta takargatni az őt lassan faló kórságot. Kesztyűt kellett húzzon, mert már a kezét is elborította a betegség. Idővel a munkahelyére sem ment be, és bár senki sem lett beteg körülötte, de egész napokra bezárkózott az otthonába. Ha ki is ment, akkor kabátban, kalapban és napszemüvegben tette ezt, és a létszükségletei beszerzésére korlátozta a lakásból való kimozdulásait.

Egy reggel állig felöltözve utazott a metrón, és megpróbálta kirekeszteni a gondolataiból a körülötte zsibongó, haszontalan gyerekeket. Tehetlenség és düh foglalta el gyengülő szívét, amely ott vergődött abban a szertefoszló testben, abban a gyenge és törékeny emberi testben, ami lassan feladta a küzdelmet. Undorodva nézte a körülötte utazó vidám gyerekeket, akikben kifogyhatatlanul zakatolt valami ősidők óta az űrben keringő energia, amelyből neki már alig maradt.

Azon morfondírozott, hogy vajon miért vele történt meg mindez, majd a zsebéből elővett tüt a mellette ülő kislány combjába szúrta.